

ת"ד 7877/08/14 - מדינת ישראל נגד אלון כרמלי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

06 יוני 2015

ת"ד 7877-08-14 מדינת ישראל נ' כרמלי

בפני	כב' השופט עופר נהרי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	אלון כרמלי - ע"י עו"ד דור לוי

החלטה

זו החלטה בטענה מקדמית שנטענה ע"י ההגנה לפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי. (כונתה טענת "הגנה מן הצדק").

שקלתי את טיעוני הצדדים שנשמעו בפני באשר לדבר הטענה המקדמית ובחנתי את התיק הנוכחי (תיק מס' 7877-08-14) וכן גם את מסמכי התיק (13981/09) אשר קדם לו בקשר עם אותו אירוע עצמו (שהינו, יש לדעת, אירוע משנת 2009) ומסקנתי בעקבות כל אלה היא שדין הטענה המקדמית להתקבל.

הרקע :

מדובר בכתב אישום שנושאו אירוע תאונת דרכים שהתרחשה ביום 27/9/2009 ואשר במהלכה נהג הנאשם במכונית יונדאי ברח' נירים בת"א ובמהלך ביצוע פניה עם מכוניתו סטה הוא, עפ"י הנטען, שמאלה, חסם דרכה של רוכבת קטנוע שנעה עפ"י הנטען משמאלו, שני כלי הרכב התנגשו, וכתוצאה מכך נחבלה עפ"י הנטען רוכבת הקטנוע וניזוקו שני כלי הרכב המעורבים. העבירות אשר בהן הואשם הנאשם הינן סטיה שלא בבטחה ונהיגה בחוסר זהירות.

עפ"י הידוע, כתב האישום הוגש (בפעם הראשונה) לבית המשפט לתעבורה בת"א ביום 2/12/2009 וזכה אז בזמנו לקבל מס' תיק שהינו ת"ד 13981/09.

בחודש פברואר 2010 ניכר כי התקבלה בבית משפט זה פניה מצה"ל - ממפקדת המשטרה הצבאית החוקרת - ובה הודעה כי הנאשם נהג באירוע הנ"ל ברכב צבאי ובהמשך לכך באותו מסמך גם בקשה למחיקת האישום אשר בפני בית המשפט לתעבורה, הודעה לפיה כלל ההליכים המשפטיים בעניין יתנהלו במסגרת ביה"ד הצבאי, וכן אזכור לפיו (ציטוט) "הנחיות מ"י מחייבות העברת טיפול באירוע בו מסתמנת אשמת רכב צבאי לפרקליטות הצבאית".

עוד מלמד עיון כי בחודש מאי 2010 התקיים בבית המשפט דיון אשר בו ביקשה התביעה מבית משפט זה כדלקמן (ציטוט) : " מבקשת למחוק התיק שכן זה מטופל משפטית במסגרת צבאית".

בעקבות כך ניתנה אז החלטתי כדלקמן (ציטוט) : " לאור עמדת התביעה אני מוחק האישום בתיק זה אשר בפני בית משפט זה ".

חלפו להן למעלה מארבע שנים - או אז הגישה התביעה בשנית את כתב האישום (את אותו כתב אישום עצמו שהוגש בזמנו בשנת 2009) וזה האחרון זכה בנסיבות אלה לקבל מספר חדש (14-08-7877) ותיק זה הוא המצוי בפני כעת.

ביום 27/10/14 נימקה התביעה את ההגשה המחודשת באופן הבא (ציטוט) : " מאחר והנאשם כנראה היה חייל אך יצא מתחולת השיפוט הצבאי , החזירו לנו את התיק ".

ביום 24/12/14 , ובעקבות כך שהנאשם לא אותר , ציינה התביעה בפני בית המשפט כדלקמן (ציטוט) : " מדובר בתיק שבעבר היה בשיפוט צבאי וחזר לכאן ולמעשה גם קיבל מספר חדש (במקור משנת 2010 אירוע משנת 2009) אנו ננסה לזמן את הנאשם לדיון ".

החלטתי :

כידוע, אנו נמצאים היום ביוני 2015 - קרוב לשש שנים מיום קרות האירוע התאונתי.

מדובר באירוע תאונתי בו , כעולה מכתב האישום , לא אירעה חבלה של ממש.

מדובר באירוע תאונתי בו גם אין מיוחסת מלכתחילה לנאשם עבירה של נהיגה בקלות ראש אלא עבירה קלה יותר של נהיגה בחוסר זהירות.

כתב האישום נמחק כאמור בזמנו לבקשת התביעה המשטרית.

נשאלת שאלה בדבר מהו ערך לבירור כתב אישום זה כעת ואירוע זה כעת בחלוף שש שנים מיום האירוע והאם יוכלו העדים והמעורבים גם לזכור באופן משביע רצון בדיון הוכחות - ככל שיתקיים - את פרטי האירוע.

עוד נשאלת השאלה - מה ערך רב יהיה - בחלוף שש שנים מיום ביצוע מעשי העבירה דן - ככל שיוכח כי בוצעו - הענשת הנהג במרחק זמנים כה רב מעיתוי הכשל הנטען בנהיגתו.

עוד עולה שאלה - האם אין לדבר כאן על עינוי דין לאזרח, לנאשם, אשר נדרש להתמודד זמן כה ממושך (של כשש שנים) עם ידיעה ומתח של דבר העמדה לדין וקיום משפט (שאף טרם החל). ניכר שמבחינת צדק והגינות כלפיו מכתבים תשובה ברורה מאלוה.

עוד מצויה ברקע הדברים - ובוודאי מסיבות טובות - הוראת המחוקק בסעיף 79 לחוק בתי המשפט, לפיה עת הועבר ענין בשל חוסר סמכות - לא יועבר עוד.

משנמחק בזמנו (לבקשת התביעה) כתב האישום בבית המשפט לתעבורה על מנת (כפי הבקשה) שהעניין יידון בבית דין צבאי, אזי כמוהו, על פניו, כהעברת העניין לבית דין הצבאי.

מן הפניה שהועברה בזמנו ע"י מפקדת המשטרה הצבאית החוקרת ניכר לכאורה כי אין עולה כי נפתח כבר אז, באותו עיתוי, כבר תיק בבית הדין הצבאי.

מכאן שניכר ש"העברת" תיק הערכאה השיפוטית נעשה תחילה מבית המשפט לתעבורה ולא אליו.

מכאן גם שראוי היה לו לנאשם כי ענינו לא יועבר עוד אח"כ.

אלא שאף אם תמצא לומר שתיאור מהלך העניינים כאמור לעיל איננו מדויק כדי קוצו של יוד - בשל חוסר במידע מספיק - עדיין במישור המהותי של דאגה לזכויות ולהגנת מי אשר עומד לדין פלילי - ניכר כי לא היה מקום להעביר שוב חזרה את ענינו של הנאשם (ובפרט לאחר שנים כה רבות) למקום בו היה כבר בעבר בשנת 2009 ונמחק.

בנסיבות שתוארו לעיל אינני סבור אמנם שהתנהלות הרשות מגיעה כעת בניהול ההליך בתיק החדש שנפתח בחלוף 5 שנים כדי התנהלות "שערורייתית", ואולם כן אני סבור, כנוסחו של ס' 149 (10) לחסד"פ, כי הגשת כתב האישום בשנית (בערכאה זו ובחלוף זמן כה רב) וניהול ההליך הפלילי כאן (בנסיבות שפורטו) יעמוד בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

לא בכדי הזכרתי כבר לעיל גם היבטים של שאלת מהות האישום בתיק נתון זה ושאלת מידת חומרתו מבחינת רמת האינטרס הציבורי בניהול ההליך (מבלי להקל ראש כמובן), וכן גם עמדתי על היבטים של שאלת מידת יכולת הנאשם להתגונן כדבעי במשפט ובקיום דיון הוכחות - ככל שיתקיים - בחלוף כ-6 שנים מיום האירוע.

מתקשה אני גם לראות בנסיבות שבפני מהם אותם אמצעים אחרים או מתונים יותר בהם ניתן לנקוט פרט לביטולו של כתב האישום לנוכח קבלתה של הטענה המקדמית.

העבירות שיוחסו לנאשם מלכתחילה, עת עסקינן באירוע תאונתי, הן מן הקלות יותר אשר באירועים תאונתיים וכך גם התוצאה התאונתית (מבלי חו"ח להקל ראש) ולטעמי, גם שינוי שאולי ייעשה לקולא בעבירות המיוחסות - ככל שהיה הדבר נעשה ע"י התביעה (ואגב לא הוצע ע"י התביעה) היה ממילא "ממוסס" את המכלול לכדי תוצאה דומה למדי לביטול האישום.

ואם תמצא לומר שהתרופה היא בדרישה אפשרית של התביעה לענישה מינורית, הרי שלא זו בלבד שלמדתי בדיון שהתקיים בפני כי אין בהכרח כך גישת התביעה, אלא שגם יש לזכור כי חזקת חפות לו לנאשם וזכות לו לנאשם גם לכפור ולבקש קיום דיון הוכחות ביחס לכל ייחוס אחריות לו בקשר עם האירוע דנן, וכאן שבים אנו לשאלת מידת ערכו של ההליך אחרי שנים כה רבות ולשאלת מידת יכולתו של הנאשם להתגונן בנסיבות שכאלה.

לאור כל המנומק לעיל הטענה המקדמית מתקבלת כאמור.

בעקבות כך, במקרה נתון זה, אני גם מורה על ביטול האישום בתיק זה.

זכות ערעור כחוק.

המזכירות תעביר עותק מהחלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, י"ט סיוון תשע"ה, 06 יוני 2015, בהעדר הצדדים.